

Underbilag 3.

Vedrørende ligestillingen af de indtægter, der ifølge ændringsforslaget til folkeforsikringsloven kommer i betragtning ved beregningen af aldersrentens størrelse.

I bemærkningerne til lovforslaget anføres, at når man har valgt at opgive den gældende sontring efter indtægtsens art til fordel for en almindelig fradragsregel, skyldes det, at man efter den udvikling, der i de senere år har været med hensyn til indførelse af pensionsordninger og ydelser af understøttelser fra private virksomheder, finder en sontring mellem de forskellige indtægtsarter vanskelig og lidet rimelig. Hertil kommer, tilføjes det, at ønsket om at fremme opsparingen må føre til at mildne den hidtil gældende strenge fradragsregel for rene formueindtægter.

Man ser gerne, at de nugældende fradragsregler lempes, men henleder opmærksomheden på, at lovforslaget i den foreliggende formulering ikke fører til ligestilling ved beregning af aldersrente.

Det bemærkes, at man i det følgende udelukkende betragter aldersrentereglerne i relation til den kapital resp. pensionsret, der foreligger ved pensioneringsalderens indtræden. Hensyn er ikke taget til det iøvrigt meget væsentlige spørgsmål, under hvilke *skatteregler* kapitalen, resp. pensionsretten, er oparbejdet.

Efter forslaget skal formueindtægt og pensionsindtægt ved den indtægtsberegning, der bestemmer aldersrentens størrelse, medregnes med de faktiske beløb, medens den gældende regel er den, at den faktiske pensionsindtægt reduceres med $\frac{1}{3}$, dog højst med 1 200 kr. (efter januarpristallet 1956), medens formueindtægt forhøjes med $\frac{2}{3}$.

Disse korrektioner er ikke udtryk for en favorisering af pensionsindtægt i forhold til renteindtægt af formue.

Forholdet er det, at pensionsudbetalinger finansieres dels af renteafkastningen af de

indbetalte midler, dels ved forbrug af disse. Af pensionsudbetalingerne finansieres ca. 60 pct. ved kapitalforbrug, altså ca. 40 pct. ved renteafkastningen.

Ved den indtægtsberegning, der bestemmer aldersrentens størrelse, bør af pensionsindtægt (og de årlige udbetalinger på inkonvertible rateforsikringer) alene medtages netop den del, der udgør renteafkastningen af de opsparede midler, d. v. s. 40 pct. af pensionsbeløbet; resten er kapitalforbrug. Den logiske regel ville således være at medregne pensionsindtægt med 40 pct. og formueindtægt med 100 pct. Af finansielle grunde (og hensynet til pensionsniveauet for tjenestemænd) har man ikke ment at kunne indføre denne regel uden korrektion, jfr. de nugældende regler, hvorefter der i *begge tilfælde* foretages en forhøjelse med $\frac{2}{3}$ ved den indtægtsberegning, der bestemmer aldersrentens størrelse. Efter denne korrektion medregnes pensioner med $40 + \frac{2}{3} \times 40 = 66\frac{2}{3}$ pct. (svarende til det gældende pensionsfradrag på $\frac{1}{3}$) og formueindtægt med $100 + \frac{2}{3} \times 100 = 166\frac{2}{3}$ pct. (svarende til det gældende tillæg til formueindtægt på $\frac{2}{3}$). De nugældende regler begrænser dog $\frac{1}{3}$ -fradraget i pensionsindtægt til 1 200 kr. (reguleret efter januarpristallet 1956). Hele fradragsproblemet er grundigt behandlet i det af arbejds- og socialministeriet under 29. oktober 1942 nedsatte aldersrenteudvalg, der forberedte de nugældende regler.

Situationen er således efter de gældende regler den, at formueindtægt og pensionsindtægt i realiteten er ligestillet, forsåvidt angår beregning af supplerende aldersrente, sålænge det drejer sig om pensioner af en sådan størrelse, at begrænsningen af $\frac{1}{3}$ -fradraget til 1 200 kr. ikke får betydning; men